

ny
lag
sen
ész-
lók
—
zik
tet-
ára
em
go-
en-
em
—
csi
jén
on-
öm
de-
öz-
a
ált
ka-
ör-
Az.
ér-
rt,
az
el-
ek
ok
ed
a.
en
or
ay
öt
—
is
la
bb
—
i-
(.)
és
n-
m
te
és
:
r.
t
—
ület.

KIS LAP

... KÖZÖS TÁLBÓL FALATOZTAK. (Lásd az 54. lapon.)

L. köt. 4 szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. január 26-án.

A REJTELMES KULCS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ZOLTÁN és Béla, amint a teljesen tervök ellenére végződött kirándulásról haza érkeztek, alig ha kerülhettek volna el egy kis apai dorgálást, legfőképp Zoltán, aki nagyon bizakodott, hogy tudja a járást az erdőben s ime, eltévedt. De hát Domokos bácsi sokkal tapasztaltabb ember volt, hogysen még ezt is jóra ne tudta volna fordítani. Mikor falujokba értek, a kocsinak előbb a Domokos bácsi szállása előtt kellett elhaladnia.

— Itt most kiszáll, ugy-e, kedves bácsi? kérde Zoltán.

— Dehogyszállok! Illik, hogy csak nálatok szálljak le és megköszönjem atyátoknak, hogy a kocsiját használtam.

Zsombolyi ur természetesen nem igen tudott haragudni, mikor látta, milyen jó társaságban térnek haza a fiai. Inkább maga is a tréfás oldaláról fogta a dolgot, kivált mikor Domokos bácsi elbeszélte, milyen kapóra jött neki a jó ozsonna, melylyel kis barátai megvendégelték.

— De még ennél is többet ér nekem az, hogy Béla öcsémben kollegát fedeztem föl. Ott az erdőben tartottam vele egy kis vizsgálatot s mondhatom, örömöm telt benne. Ha nem láttam is a bizonyítványát, tudom, hogy jeles kis diák; hamar ráismerem én az ilyenre, nagy praxisom volt benne.

Bélának is, de még az apjának is jól esett a tudós öreg ur dicsérő nyilatkozata.

— No, tanulás dolgában nem is adott okot panaszra, mondá Zsombolyi ur.

— Egyebekben sem lehet nagy hiba. Nem ilyenek a vásott diákok. Ismerem

őket, bőven volt velök dolgom. Egy szó mint száz, mi ketten Béla öcsémrel barátságot kötöttünk s nekem itt nagy szükségem van ilyen kis kollegára, aki segítsen a növény-gyűjtemények rendezgetésében, néha pedig el is kíséren a hegyekbe. Hát arra kérném barátom uramat, hogy néha-néha eressze hozzám.

— Nagyon szivesen. Csak örülhetünk, ha kedves uram-bátyám érdemesnek tartja, hogy foglalkozzék vele.

— Hasznát akarom venni, öcsém uram, felelé az öreg ur vidáman. No, de ő is hasznomat veszi, mert ha majd velem indul a Bagolyvárra, hát nem a szomszéd vasuti állomásra fog eljutni.

— Majd valamely szép napon nagyobb kirándulást rendezünk az érdekes romokhoz, mondá Zsombolyi ur. Elmegyünk mindnyájan.

— Nagyon jó lesz. De megeshetik, hogy mi ketten Bélával addig is megjárjuk már gyalog. Mi nem csak mulatni akarunk, mi a tudománynak szolgálunk. Ugy-e, Béla fiam?

Béla szinte elpirult, mert elég esze volt hozzá, hogy csak tréfának vegye az öreg ur szavait. De azt mégis kiérezhette a jó-ságos hangból, hogy Domokos bácsi igazán megszerette, ez pedig nagyon jól esett neki, mikor arra volt érkezésekor elkészülve, hogy mindenki le fogja nézni, meg fogja vetni. És nem csak neki, hanem Zoltánnak s az apjoknak is jól esett az öreg ur szives, barátságos viselkedése.

Pedig nem is gyanították, hogy ez a barátság még milyen fontosá válhatik.

A kiránduláson tett nagy séta után a két testvér korán elálmosodott s aztán pompásan aludt, másnap reggel pedig annál

*Heges esata hideg hóban,
Fehér bomba sűrűn robban.
Puffan, ámdé nem üt sebet,
A kit talál, az is nevet.*

*Osónak nem kell a tó vizén,
S hogy mély a víz, bánom is én!
Jeges hátán koresolyázunk,
Mint a madár végig szállunk!*

Téli örömek.

Műmellet a «KIS LAP» L. köt. 4-dik számého

frisebb erőben kelt föl. Reggeli után Zoltán így szólt:

— Könnyű neked, Bélácskám, te csak arra gondolsz, mivel mulass: de nekem a leczkém után kell látnom.

— Én az alatt egy kis torna-gyakorlatot tartok.

Az udvar egyik sarkában a fiúknak teljesen berendezett tornázó helyök volt s mind a ketten nagyon szerették ezt az edző szórakozást. Béla tehát csöppet sem unatkozott, amíg Zoltán oda benn a feladványait végezte; inkább nagy kedvvel próbálgatta végig az iskolában tanult gyakorlatokat.

— Megállj csak, Zoltikám, majd versenyt rendezünk, gondolá. Tavaly te még sokkal erősebb és ügyesebb voltál; de azt hiszem, most már nem állunk oly messze egymástól.

Épp a mászó rudnak a tetején kapaszkodott meg diadalmasan, mikor tekintete az udvar kerítésén át az utcára tévedt.

— Ni, a lelkész ur . . . bizonyosan ide jön . . . Zoltit fogja examinálni. Még nem is láttam, mióta itthon vagyok.

Nagyon jó barátok voltak ők a lelkész urral, Béla tehát gyorsan lebocsátkozott a földre és szaladt a kapu felé, melyen a lelkész éppen befordult. Vidáman, bizalmas köszönéssel közeledett Béla; de hirtelen torkán akadt a szó, mert a lelkész olyan komoly, szigorú tekintettel fogadta, hogy egészen meghökkent tőle. De nem csak a tekintete volt komoly a tisztos ősz papnak, hanem a szava is. Mert így szólt:

— Látom, nagyon vigan vagy itthon. No, remélem, itthon nem fogsz bajt és szomorúságot okozni jó szüleidnek.

Ezzel bement a házba, Béla pedig egészen megzavarodva nézett utána. Eleinte meg nem foghatta, mit jelentsen ez, mi lelte a máskor oly nyájas, kedves lelkészt? De aztán eszébe jutott valami.

— Tudom már! Hiszen Sándor ott van nála . . . bizonyosan fecsegett és most a lelkész ur is azt hiszi . . . Ó! Tudtam én, hogy Sándor nem igazi jó barátom!

Nem volt többé kedve a tornázáshoz, elbusultan bolyongott ide-oda s végre a nagy kertben keresett szórakozást és vigasztalást. Le is csillapodott kissé egy jó alma rágicsálása közben.

— Talán nem is igazságos, hogy Sándort vádolom . . . talán nem is tőle tudja a lelkész ur . . . ha ugyan tudja és e miatt olyan barátságtalan. Természetes, hogy Sándor ezt az én dolgomat is elmondta, ha a bácsija tudakozódott felőlem . . . ámbár persze el is hallgathatta volna. De hát ő is azt hiszi . . . ennek pedig magam vagyok az oka. Ha nem követem el azt az oktalanságot, tovább kutattak volna és talán kiderül, hogy ki a bűnös. Így meg rajtam szárad, ha csak apácskának nem sikerül utólag még valamiképp kideríteni az igazságot.

Megrázta, meg is vakarta a fejét és nagyot sohajtva, nagyot harapott az almába.

— Nem hiszem, hogy segíteni lehessen a dolgon. Jó apácskám hiába fog bele. Hogyan derithetnék most már ki? A fiúk mint szét oszlottak . . . egy részök vissza sem tér az intézetbe, még csak vallatóra sem lehet őket fogni. Rajtam szárad . . . és ez a Sándor itt van . . . el is híreszteli.

A rácsos kerítés mellett álldogált, mikor így elmélkedett. Arra rezzent föl, hogy ismerős hang szólítja meg.

— Szervusz Béla!

A kerítés mellett vezető uton uri hintó állt meg. Öreges ur és egy körülbelől Bélával egy-vivásu fiu ült benne. A fiu kiugrott, a kerítéshez szaladt s a rácsozaton át kezét fogott Bélával.

— Te vagy, Aladár? szólt Béla örömmel. Hozzánk jösztek, ugy-e?

— Hozzátok is, de nem most mindjárt. Ebédre vagyunk híva a lelkész urhoz; de én majd délután okvetlenül ellátogatok hozzátok. Meg akarlak hívni . . . emlékszel-e még a tavalyi multságunkra? Ez idén is lesz. No, szervusz! Majd ebéd után elmondom, hogy lesz, mikor lesz.

Aladár vissza sietett apjához a kocsiba, Béla pedig meglehetősen fölvidulva indult befelé. Aladárék a szomszéd faluban laktak s a fiúk is, a szülék is jó barátságban éltek. Aladár apja minden nyáron nagyobb multságot rendezett az iskolai szünet idején s össze hívta fiának jó pajtásait a környékről; természetes, hogy Zoltán s Béla sem maradhattak el.

Kellemes hírrel tért hát Béla vissza a házba. Zoltán is örült neki, mert Aladáréknál mindig nagyon vigan voltak. Alig várták tehát, hogy Aladárral beszélhesse nek és megtudhassák, melyik napra van a multság kitűzve.

Várták, várták, és Aladár ugyancsak megvárakoztatta őket. Eleinte a saját türelmetlenségüknek tudták be, hogy oly nehezőkre esik a várás; lassan-lassan azonban mégis csak okuk volt a türelmetlenkedésre, mert már jóformán alkonyodni kezdett s Aladár mégsem mutatkozott. Utoljára már kiálltak a kapu elé, ott lesték. De biz' Aladár csak nem jött; hanem jött egy másik barátjok, Domokos bácsi, kinek

mindjárt feltűnt, hogy a két fiu oly nagyon nyugtalanul nézeget a paplak irányába. Persze mindjárt ki is tudta tőlök az okát.

— Aladárt várjátok? No, az fölösleges, mert már haza utazott az apjával.

— De hiszen azt mondta, hogy eljön hozzánk, meg akar hívni a multságukra.

— Talán mást gondolt. De hogy már haza utazott, azt elhihetitek, mert én ma ott voltam a lelkész urnál, beszélgettem is Aladárral és az apjával. Nagyon derék uri ember, igen komoly és szigorú. A multság holnap után lesz; hallottam is, mikor azt a Sándor fiut meghívták.

— Így hát . . . így hát minket nem hívnak meg? szólt Béla s szinte elsápadt.

— De ugyan mi lelhetette őket? kérde Zoltán. Hiszen már be is jelentette.

— Délről estig sok változik, fiacskáim. Igaz a! Béla öcsém, te azzal a Sándorral együtt voltál a nevelő-intézetben, s bizonyosan jó barátok vagytok? Jól ismered, hogy milyen ez a pajtásod?

Bélát meglepte ez a kérdés. Miért kérde ezt az öreg ur?

— Nem igen tudom, hányadán vagyok vele . . . jó barátok voltunk . . . de most már nem igen szeretem . . . van rá okom, de meg nem mondhatom.

— Jól van no, hiszen nem is érdekel. Fontosabb az, hogy holnap megint kirándulok a hegyekbe; tehát, Béla fiam, számíts rá, hogy elkisérsz.

— Nagyon szívesen, kedves bácsi.

Ez a meghívás megvigasztalta kissé Bélát, de azért Zoltánnal mégis csak boszankodtak a meghívás elmaradásán. Sőt az atyjok is, mikor megtudta a dolgot, kedvetlenül ránczolta össze a homlokát s inkább magának dörmögte:

— Előre tudtam . . . Persze, meggondolatlan tacsó . . . nem tudja, milyen fájdalmat és kellemetlenséget okoz.

Zoltán, aki meghallotta, rögtön meg is értette.

— Ugy-e, apácska, azt hiszed, hogy az a Sándor beszélt rosszat Béláról Aladárék előtt? No, kerüljön csak élembe!

Erre azonban Zsombolyi ur komolyan és határozottan felelte:

— Ha elédbe kerül, udvariasan és illedelmesen köll fogadnod. Ő bizonyosan nem tehet róla, hogy Béla bajba keveredett . . . akarom hinni, ártatlanul. Ha Sándornál kérdezősködnek, hát elmondja, amit tud. Szébb és jobb volna ugyan, ha nem beszélné el, de végre is: ő nem fogadta meg, hogy titkolni fogja. El kell tünnünk a kellemetlenséget, amig valamiképen ki nem derítjük Béla ártatlanságát.

Zoltán szokva volt hozzá, hogy apjának a szavát mindig őszintén és komolyan elfogadja, tehát most is bele nyugodott; de már arról nem tehetett, hogy Sándorról, akit tulajdonkép még nem is ismert, épenségesen nem barátságosan gondolkozott. Igy aztán nem is volt nagy az öröme, mikor másnap, mialatt Béla oda járt Domokos bácsival, a lelkész ur Sándor társaságában köszöntött be.

— Bemutatom a kis öcsémet, mondá. Itt fogja tölteni a nyári szünet-idejét. Találkozni fog Zoltánnal, hát jó lesz, ha megismerkednek. Bélát már ugyis ismeri.

Sándor azonnal igen otthoniasan viselkedett. Eleven, ügyes, szemes fiúnak látszott, inkább gúnyos, mint vidám tekintettel. Mindjárt egészen bizalmasan csevegett Zoltánnal s amint ez udvariasan meg-

mutogatta neki a szép virágos kertet, udvart, Sándor egyszer így szólt:

— Hát Béla hol jár? No persze, gondolom, nem igen szeret itthon szem előtt lenni.

— Mért ne szeretne? kérdé Zoltán.

— No, hiszen csak tudod talán? Vagy neked meg sem mondták?

— Mit nem mondtak meg?

— Azt, hogy mit követett el.

— Béla semmit sem követett el, amit meg ne mondhatna.

— Mondom, hogy nem tudod.

Zoltán, aki szive mélyéből szerette öcsét, hevesen pattant fel:

— Tudom azt, hogy akárki mond rosszat az én Béla öcsémről, az hazudik. És ha valamivel gyanusítják, hát majd ki fog derülni az igazság, nem hagyjuk annyiban!

Sándor mint ha meghökkent volna; de a következő pillanatban már nagyot nevetett.

— No, no, hiszen én nem bánom. Semmi közöm hozzá. De igaz, ni! Mi már találkoztunk, ugy-e, minap, a pálya-udvaron?

— Igenis, mikor elvesztetted azt a kulcsot és nem akartad a magadénak ismerni.

Sándor ismét nagyot nevetett.

— Mulatságos, hogy minden áron a nyakamba akarsz egy kulcsot varrni. Hahaha! És aztán mint csináltál azzal a kulccsal?

— Beadtam az állomási irodába, mint talált portékát.

— Ugy? No, ott jó helyen van.

Aztán másra fordította a beszédet; eldicsekedett, hogy Aladárékhoz nagy mulatságra van meghíva. Kevés idő mulva azonban hirtelen eszébe jutott, hogy sürgetős dolga van otthon s gyorsan elbucszván, távozott.

(Folytatása következik.)

Pótló rejtvény.

E szók élé:

út, ma, ár, ég, kar, ál

egy-egy oly betűt irjatok, mely azok értelmét megváltoztatja. Aztán, ha a helyes betűkkel pótlótátok az egyes szavakat: e pótló betűk össze-olvasásából egy hü barátotok neve tün elő.

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tannenburgi Róza“.

Irta Schmid Kristóf, átdolgozta Donászy Ferencz; hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

ÁLLATOK INDULATA.

(Képpel a czimlapon.)

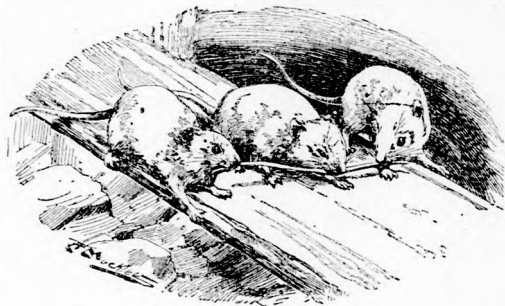
MINDENKI, akinek állatokkal s akár ha csak cziczával, kutyácskával is dolga volt, tudja, hogy az állatok nagy része éppen nem olyan »oktalan« állat, mint ahogy rájuk fogták. Az állatok közt sok van olyan, amely meglepően okosan viselkedik és bizonyosságát adja annak, hogy gondolkodik; persze, nem olyan tökéletes mértékben, mint az ember, aki a földön a legökéleatesebb teremtés.

Erezni is tud az állat: örül, szomorkodik, hizelkedik, haragszik, háladatos, boszu-álló, még pedig nem csak az emberrel szemben, hanem egymás közt is. Ennek számos példáját figyelték már meg s voltak érdekes esetek, hogy olyan állatok, amelyek rendszeren nem igen férnek meg egymással, barátságot kötöttek s békeségben éldegéltek.

Ilyen három állatot ábrázol czimképünk. Egy állatkedvelő természettudós tett kísérletet, hogy kutyát, macskát és csókát össze barátoktasson s ez nagyon jól sikerült. Pedig a cziczának különben az a természete, hogy a szárnyas állatot üldözze, a kutya meg épp így van a macskával. De ezek hárman hűséges barátságban éltek s még akkor sem vesztek össze, mikor a

közös tálból falatoztak. (Lásd a képet a czimlapon.) A csóka kiválasztotta magának a kedvére való darabot, aztán a czicza lakomázott, a kutya pedig, ámbár könnyű szerrel elüzhette volna a két gyöngébbet, rendszeren megvárta, míg ezek jól laktak s ő csak azután látott hozzá a falatozáshoz.

Hogy az állatok egymást megsegítik, annak meglepő példája az a vak patkány, melynek hitelesen föl van jegyezve a története.

Egy nagyobb gazdasági udvar félre eső, csöndes pajtájában akadt dolga a cselédnek s amint ott foglalatostkodott, három patkányt pillantott meg. Ez nem lepte volna meg, de az már csodálatos volt, hogy az egyik, láthatólag vén patkány mint ha vak lett volna, a másik kettő pedig vezette. A cseléd elmondta a furcsa esetet a gazdájának, s ez eleinte hitetlenül nevetett, de aztán rászánta magát, hogy megfigyeli, mi igaz a dologban. És meggyőződött, hogy igaz. A három patkány, mikor csöndesség uralkodott a pajtában, sokszor elő tünt. Középen ment a vak öreg, szájában kicsike ágacska tartva keresztbe; mellette jobbra-balra lépegetett a másik kettő s mindegyik a szájába fogva az ágacska egy-egy végét, ekkép egész biztosan vezették maguk közt a vak öreget nem csak sima uton, hanem lejtős gerendákon végig is. Ez a két patkány tehát igazi könnyűreletességet érzett a szegény vak iránt.

Haragudni és haragot tartani is tud az állat, még pedig nem csak a fejlettebb agyvelejűnek ismert némelyik négy lábú, ha-

nem a madár is. A mult nyáron egy kis leány ugyancsak keservesen győződött meg róla.

A hattyuk tavánál sétált s több kicsike hattyut pillantott meg, melyek távolabbra tévedtek az anyjoktól. A leányka megfogta az egyik kis hattyút, hogy dédelgesse, de a kicsikéknek nem volt inyére s még kevésbé az öreg hattyu-mamának, aki csakhamar elő került és sziszegve közeledett. Csakhogy a hattyu nem tud a száraz-földön gyorsan mozogni s a leányka ingerkedve odább illant hápogó kis prédájával, melyet csak nagyobb távolságban tett le végre a földre.

— No, most már menj vissza a mamádhoz!

Sietett is a kicsike, aztán az egész hattyu-familia gyorsan a vízbe menekült, jól tudja, hogy ott teljes bátorságban van.

Néhány nap mulva a leányka ismét ott sétált a tó partján, semmi rosszat sem gyanítva. A hattyuk a vizen uszkáltak, de az öreg hattyu egyszerre csak kisietett a szárazra s megrohanta az épp ekkor más- valamire figyelő leánykát. Oly erővel rontott neki, hogy leütötte a lábáról, azután pedig csapdosta a szárnyaival és vagdosta a csőrével. A megrémült leányka kétségbeesetten kiáltozott s jó szerencse, hogy voltak emberek közel; oda siettek s elüzték a boszu-álló madarat, mely már addig is megsebezte a leánykát; mert a hattyu igen erős és csőrével komoly sérülést tud okozni.

Az állat tehát, valamint ragaszkodó és háladatos ahhoz, aki jól tesz vele, viszont eszében tartja a szenvedett bántalmat is és alkalom adtán meg is torolja.

A VÖRÖS-BEGY.

— Perzsa mese. —

EGY királynő kedvet kapott a madarak összes fajainak csontjaiból palotát építtetni. Hogy kívánságát valósíthassa férjéhez, a királyhoz fordult. Ez, hogy neje kívánságát kielégítse, legott szigorú parancsot adott, hogy a hány madár-fajta csak van, mind együvé repüljenek a végből, hogy csontjaikból a palota építését haladéktalanul megkezdhessék.

A madarak össze gyültek. Csupán a vörös-begy késett el. A király haragra lobbant e miatt és kérdőre vonta.

— Nos hé? Mi az oka a késedelmednek, te vörös-begy?

— Királyom, felelé a vörös-begy: hajnal óta röpködök-szállongok és számláltam a férfiakat és nőket.

A király kíváncsi lett.

— Mi van több: nő-e, vagy férfi?

— A nők kétszer annyian vannak, felelé a vörös-begy.

A király ezt hallva, ismét haragra gyült és megparancsolta, hogy a vörösbegyét elsőnek öljék meg, mert hogyan merészelt ő másként számlálni, mint az emberek számlálnak?

— Hát hogyan számolhatnék én másként? — mondá a vörös-begy, — mikor az emberek hamisan számolnak! Én azt a férfit, akivel a felesége kedve szerint bán, szintén a nők közé számítottam.

A király csak most értette meg, hogy a leczke neki szólt. Az építkezésről, melyhez neje kívánságára már hozzá akart fogni, azonnal lemondott és a madarakat mind szabadon bocsátotta.

Oroszbul fordította *Timkó Iván*.

FARSANG.

I. Viczákánál bál lesz.

JAJ, te Géza! Ugyan, ugyan!
Nyakra-valód jaj, hogyan van?
Reggel lazán volt megkötve,
Ki csomózta ilyen görcsre?

Gyere, hadd kötöm bokorra,
A többi is jöjjön sorra!
Hadd kefelem a kabátod —
Ez is milyen poros, látod!

Így! Lehajtvá a kis gallér —
Most vagy ügyes kis gavallér!
Egy virágszált a gomblikba —
Gavallérnak így illik a!

Viczám magáért kitesz ma,
Termeiben nagy bál lesz ma.
De táncza, bár elegányos,
Egyben-másban még hiányos.

Átfutok hozzá keveskét,
Adok neki még egy leczkét;
Tudom nem lesz ilyen párod,
Ha a polkát vele járod!

*
II. Maskura-bál.

A vig farsang meg-
eredt,
Mulatnak az embe-
rek.
Alakoskodás is járja,
Zsong az álarczosok
bálja.

Hát ez milyen mas-
kura?
Jaj, de fura figura!
A varkoesa hosszan
fityeg —
S amikor jár, iczeg-
biczeg.

Nézem, nézem: valj ki a?
Hát egy kínai biz' a!
Hosszu, sovány nyaka, arcza,
Teás csésze a kalapja.

. . . KEZÜK-LÁBUK MELENGETTÉK. (Lásd a 62. lapon.)

»HULLÁM-KIRÁLY.«

ÉT leányka, vagy hét-nyolcz éves, meg egy tizenkét éves fiu álltak együtt a patak partján. A két kis lány bámuló szemmel nézte a kis hajót, melyet bátyjuk vigyázva tartott kezeiben. Ez a hajócska, melynek Aladár volt a büszke birtokosa, új kincs volt és ezen a délutánon szándékoztak uszó képességét kipróbálni.

Amint Aladár a víz felé ment, egy hivatató hang hallatszott: »Ali, Ali, apa hivat!«

— Megyek már! kiáltott, miután hajóját biztos helyre tette. Aztán testvéreit intve, hogy őrködjenek fölötte, elszaladt.

— Kérlek, oda ne maradj sokáig! kiáltott utána Margit. Erre egy kis ideig csönd volt.

— Milyen gyönyörű hajócska! szólta a kis Dora végre. Jaj, de csak szeretném megsztatni!

— Nem értesz te ahhoz, Dora. Nagyon kicsi vagy még te!

— Értek biz' én! Meg is teszem.

— De Dóra! inté őt Margit. Majd sugva folytatá: És meg mernéd cselekedni?

— Ugyan! Hiszen nem nagy sor! Ha madzagot kötök rá, el sem veszhet.

Margit elment lesni: nem jön-e még Aladár. Dora azonban ott maradt s nézte a hajócskát. Szívében vágy keletkezett, hogy a vizen lássa, s ez a vágy perczről-perczre nőtt. Hirtelen lehajolt, fölszedett egy madzagot, melyet Aladár leejtett, s azt a hajó orrához erősítette. A partnak azon a pontján, amelyen állott, a víz mély volt, de csöndes; beljebb már nagy kövek kényszerítették bele apró csatornába és forogtagokba. Ezen kövek között a »Hullám-király« nem tudna uszni — ezt még Dora

tapasztalatlan szeme is legott felismerte. De hiszen vissza ránthatja előbb, semmint oda ér, gondolá. Fölemelvén a hajócskát, a patak legszélére lépett, amint ezt Aladártól látta.

— Dora, Dora! Hogy mersz ilyet tenni? Lehetséges-é? . . . lihegő Margit örömmel elegy rettegéssel.

De már megtörtént! A »Hullám-király«-t a Dora keze lendítette első utjára, és Dora gyönyörrel nézte, mily kecsesen uszik tova.

— No lám! Tudtam én, hogy sikerülni fog. De már most vissza köll neki jönnie. És Dora erősen megrántotta a szálát, melyet kezében tartott. Kelleténél erősebben rántotta-e meg, vagy hogy mi egyebet művelt vele: azt sohasem tudta meg. Csak azt tudta, hogy a madzag az vissza jött, de a hajó tovább siklott, amoda a kövek közé. A két kis lány rémüldözve látta, mint kereng-forog s mint ragadja magával az ott már gyorsabban folyó patak, s dönti oldalt. Ott rekedt béna tehetlenségben a hajócska két nagyobb kő között a tulsó parton s gyenge alkotmányát össze ronsolták a kövek.

— Jaj! tört ki Margitból az ijedtség. Már most mit csináljunk?

— Hát ilyenkor te nem tudsz egyebet, mint jajgatni, Margit? felelt Dora mérgesen.

Aztán leült a födre s kezdte a cipőjét, harisnyáját egymásután levetni.

— Mit akarsz tenni? kérdé megrettenve Margit.

— Mit? Hát vissza hozom!

És percznyi habozás nélkül Dora bele lépett a vízbe, mely ott szerencsére sekély volt. Hogy az első követ elérte, hidul használta, hogy róla átugorjék a patakon. Dora elérte az össze zuzott »Hullám-király«-t. Szegény hajócska! Bizony siralmas látványt

nyujtott. Árbocza eltörve s vitorlája esuron-víz.

Szegény Dora! Hogy kívánta, bár csak békén hagyta volna. De ennek a jó kívánságnak most semmi hasznát nem vehették. A kár már megtörtént. Nem bírt elég bátorságot gyűjteni arra, hogy a hajócska romjait fölszedje. Leült egyikére azoknak a kegyetlen köveknek, melyek a szépségét tönkre silányították. Állát a kezébe támasztva, busan nézte a romlást.

Mit szól majd Aladár? Aladár, akit úgy szeretett, s akiért mindent megtett volna a világon! Talán sohasem is bocsátja meg neki ezt az ő tettét!

És erre a gondolatra szemébe szökkenetek a könyvek, melyek csöndesen pörögtek alá orczáin.

Egyszerre beszéd hallatszott.

— Itt vannak, Lajos bácsi! Meglátod, milyen pompás egy hajócska az én »*Hul-lám-király*«-om! Az Aladár vig hangja volt, amint nagybátyjával ért oda a partra.

— Hát itt mi a baj?

A víz közepén magányosan üldögélő gyermek láttára, úgy Aladár mint az ő nagybátyja hangosan nevettek. De Aladár jókedve mihamar elnémult, midőn meglátta a hajócska roncsait.

— Bácsi, bácsi! Az én hajóm! . . . az én gyönyörű kis hajóm! liheg.

— Dora, Margit! Jőjtek ide rögtön! parancsolá Lajos bácsi szigoruan.

Margit azonnal engedelmeskedett. Dora meg se moccant. Pár lépéssel Lajos bácsi mellette termett, s néhány perc múlva Dora és a szétzuzott hajócska parton voltak.

Margit igaz fájdalommal zokogott, míg Aladár a felfakadó sirással és méltó haragjával birkózott.

Dora kérlelően nézett rá:

— Én tettem, Ali. Bár ne tettem volna. Kérlek, pironmass meg, büntess meg!

— Hogy tehetted ilyen Dora? mondá. Aztán minden további szó nélkül fölszedte a hajócska roncsait és távozott.

— Ha csak jól megszidott volna legalább! mondá Dora megdöbbenve Aladár nyugalmán.

— Ne hidd, hogy elmarad a szidás. Majd kikapsz apától, ne félj! mondá Lajos bácsi, mialatt várta, amíg hugoescájára felhuzta a harisnyáját. czipójét.

Mikor ez megtörtént, haza indultak.

Azóta két hét mult el. Lajos bácsi éppen ujságot olvasva feküdt hanyatt egy kerti padon, terebélyes diófa árnyékában, midőn mellette egy vékony hangocska szólalt meg:

— Lajos bácsi . . .

— No, te kis bogár, mi kell?

A vékony hangocska folytatá:

— A jövő héten lesz a születés-napom.

— Hát aztán? évelődött Lajos bácsi.

Percnyi szünet után tovább zengé a vékony hangocska:

— Önző akarok lenni, Lajos bácsi.

— Sajnálattal hallom. De hát mi tekintetben akarsz te önző lenni?

— Születés-napi ajándékaimban.

— Kitől vársz?

— Apától, mamától! . . . Rövid szünet után hozzá tette: és rendesen te is szoktál adni, Lajos bácsi.

— Mit gondolsz, kis lány: rászolgáltál? Megérdemelted?

— Nem érdemelt meg, Lajos bácsi; de kérlek, nagyon kérlek: csináld ki a mamánál, hogy ebben az önző élvezetben részesüljek, mondá Dora. S amíg beszélt, szemei megteltek könnyüvel.

— Hogy érted te azt az »önző élvezetet«, te csöppség? kérde a bácsi, s magához vonta a kis lányt.

— Mama azt mondta: ha olyat kívánék, amit a többiek is élvezhetnek, ha nem olyan volna, amiben csak nekem magamnak telnék kedvem, de gyönyörűségére szolgálna a többieknek is: ez nem volna önzés. A gyerekek nagy ozsonnára akarnak híni vendégeket, cukorral bevont tortával akarnak kedveskedni de én (s itt már eltört a mécses és Dorának bőségesen hulltak a könyei) én ajándékot akarok s mama ezt önzésre fogja magyarázni.

— Milyen ajándékot kívánsz?

— Pénzt, elég pénzt egy új hajócskára Aladárnak! mondá Dora; s azután élénkebben folytatá: ezt a világon mindenk fölött szeretném. Ha Aladár megpirongott és haragudott volna, nem bánám anyyira; de nem tette s már most folytonosan szánom-bánom. Ezzel arczát a nagy bátyja karjához dörzsölte, hogy a könyeit letörölje.

— Szegény kis fürjecsém! Tapasztalod most, hogyan kell mindjünknek szenvednünk, ha rosszat tettünk. Nem hiszem, hogy ha Aladár megharagudott volna, igazán boldogabb volnál.

— De az volnék, bácsikám! Mert amikor mama azt mondja nekem, hogy busitom: az nekem sokkal rosszabb, mint amidőn azt mondja, hogy haragszik. És Aladár is busul hajócskája miatt.

— Ha azt az ajándékot kapod, amelyet kérsz: akkor a többiek csatlakozni fognak.

— Hiszen épp ez a baj!

— Nem hiszem, hogy igaz örömödre szolgálna busítani a többieket.

Dora sohajtott; nagyon nehéznek találta az elhatározást.

— Nini, a kisasszonyod keres. Eredj hozzá, majd beszélék a mamáddal.

Dora tudta, hogy a születés-napi vendégség már végleg el van határozva. Tehát a mama egyet értett Lajos bácsival arra nézve, hogy a többieknek nem szabad várakozásukban csatlakozniok.

Dora születés-napja elérkezett. A gyermekek mindnyájan örültek a mulatságnak Dora sem tehetett egyebet, mint élvezni annak gondolatát és a kapott ajándékokat. Mindenki, az egy Lajos bácsi kivételével, kedveskedett neki valamivel.

A reggelinek végeztével a szoba-lány dobozzal jött be.

— Dora kisasszony számára jött a postán.

Nyugtalanító kíváncsiság közt bontották fel a dobozt, azután egy örömkialtás hallatszott:

— A »Hullám-király!« kiáltották. Ott a neve!

— Tied az, Ali. Ó, milyen boldog vagyok! És Dora megölelte Aladárt.

— A Lajos bácsi ajándéka. Ugy-e mama, te tudtad, hogy jön. Az arczodról látom, hogy tudtad! kiáltá Dora, az örömtől csak úgy repesve.

— Ez nem igazság Dora! Hiszen a te születésnapod van ma!

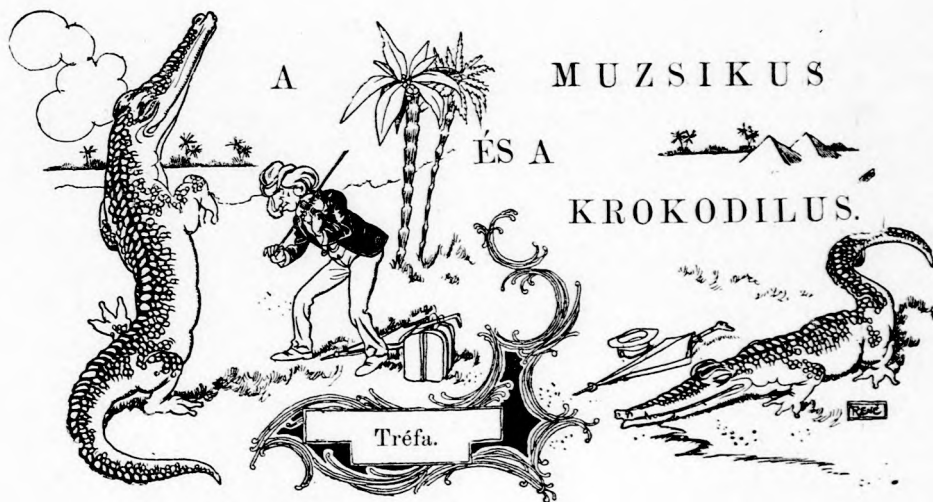
— A legkedvesebb ajándékom. Ne pirongass érte! Vagy . . . ám pirongass meg, ha akarod.

— Nem én! Eszem ágában sincs! Inkább tegyük próbára az uszó-képességét, felelé Aladár.

S ez alkalommal a »Hullám-király« teljes bátorságban tért vissza a partra.

Lowndes C. Selby angol eredetije nyomán fordították a »Kis Lap« számára

Patterson Margit és Orsolya.

NAGYOT ásított, aztán nagyot nyújtózt Krokodilus urfi a puha homokon. És minekutána jó nagyot nyújtózt, megint még nagyobbát ásított.

— Nagyon jó itt sütkérezni a napon, dörmögé, de mintha még köllene hozzá valami. Csak hogy nem tudom, micsoda?

Csöppet sem lehet csodálkozni, ha nem találta ki mindjárt, mi a baja. Mert hát még fiatal legény volt, alig hetven-nyolczvan esztendő. Még eddig soha sem gyötörte magát azzal, hogy tulságosan megerőltesse az esztét a sok gondolkozással.

— Még egy sort alszom, az alatt majd eszembe jut, mi volna jó, ha volna.

De már annyit aludt, hogy semmikép sem tudott ujra elaludni. S ime, kitalálta, mi a baja.

— Tudom már! Unatkozom és ehennem is.

Már ez sok volt egyszerre: mert se mulatság, se harapni való nem akadt közel. Legalább azt hitte. Pedig csalódott, nagyon kellemesen csalódott. Mert amint az éhségtől és unalomtól még az eddigieknél is nagyobbát ásított s e közben kissé föl emelte a fejét, hát bele ütötte az orrát egy vándor muzsikusba, aki kezében táskával, hóna alatt hegedüvel, feje fölött napernyővel épp arra felé ballagott.

Megörült Krokodilus urfi, de nem mondhatnám, hogy a hegedüs is. Ez bizony futni akart, de Krokodilus urfi ráförmedt:

— Csak maradj itt, barátocskám, épp szükségem van rád; jó hogy jöttél.

— Nagyon örvendek, hogy szolgálátjára lehetek. Csak tessék parancsolni, mit tegyek?

— Te semmit, barátocskám. Majd csak én teszek valamit. Szörnyen unatkoztam, meg éhes is vagyok, most tehát megeszlek és jól lakom.

— Igen is, kérem alássan, az nagyon jó lesz. Csak azt bátorodom megjegyezni, hogy így csak az egyik baján segít, pedig mind a kettőn lehetne.

— Hogyan?

— Én jeles muzsikus vagyok, gyönyörűen muzsikálok, tehát ugy lehetne rendezni a dolgot, hogy Krokodilus uraságod először nagyot mulatna, muzsika-szót hallgatna, tánczolna és így nem unatkoznék; a mulatság után pedig lakomat csapna.

— Biz' igaz a! Okos ember vagy, látom. No hát huzd rá!

Ráhuzta a hegedüs, még pedig a javából: verbungost, keringőt, czepperli polkát. Krokodilus urfi pedig nem azért volt deli ifju legény, hogy sokáig nyugton megállhatta volna; tánczra perdült és olyan re-

mek szóló-tánczot járt, hogy gyönyörűség volt nézni; csak az volt kár, hogy senki sem látta. A muzsikás pedig egyre gyorsabban huzta, úgy, hogy a vig tánczos alig birt vele taktust tartani. Már bizony szinte szédült és végre lihegve vágódott el a homokon.

— No . . . ebből elég . . . most hadd fuvom ki magamat egy kicsit, aztán meg eszlek, csak várj egy kicsit.

Azt hiszitek, várt egy kicsit az ármányos muzsikusa? Nem az, egy szempillantásnyit sem.

Krokodilus ur, amint lélezgethez jutott, hozzá akart látni a lakomához. Hát csak a bőrládát meg a napernyőt ta'álta! Ez már csak boszantó, ugy-e?

— Jaj, a ravasz! Ni, amott fut, már utól nem érem! Tul járt az eszemen, itt hagyott éhesen, most már mit is tegyek?

Mit is tehetett a szegény Krokodilus? Ott közel folydogált a mélységes Nilus . . . bele ugrott s ha már ebédet nem kapott . . . legalább száz liter vizet lekortyantott.

MESE A MESÉRŐL.

(Képpel az 57. lapon.)

KEMÉNY télen, hideg éjben ki bolyongna künn az erdőn, kopár réten? Minden ember behuzódik a meleg szobába, nincs bámulója sem regényes tájnak, sem ódon váromnak, sem róna pusztának.

— Nincs! Nincs! hangzik halk sohajjal. Mind hiába járok, aki engem meghallgatna, senkit sem találok!

— Ki sohajtja? szól egy más hang, épp azt, amit én gondoltam? Ó, ó! No lám! Te vagy az, Mese testsvérkém?

— Én vagyok, kedves Rege öcsikém. Neked is van panaszkod?

— Hogy ne volna? Ott ülök a vén romok közt, vagy a Sárkány-barlangjában majd ismét nagy csaták helyén, de nincs senki, senki, aki kérdené: »Hogy is szól erről a rege?»

— Épp így vagyok én is! A forrásnál, a ligetben, szikla-tetőn, mély erdőben mind

hiába járok-kelek, nincs ki kérdeje: »Hogy is szól az a mese?»

Igy panaszkodott egymásnak a két hű testvér, a nyájas Mese és a vitéz Rege. Néha külön-külön vándoroltak, néha együtt jártak össze ölelkezve, úgy hogy tudni alig lehetett, mikor szól a Mese, mikor a Rege.

Most a hideg téli estén dideregve álltak ott az erdő szélén.

— Jaj, de hideg van! Ugy fájom! szólt a kis Mese reszketve.

— Biz' nekem sincs melegem, felelt Rege fogvaczogva. No, de várj csak, itt ezen a határ-kövön tüzet rakunk s kissé fölmelengetőzünk.

Meg is tették. Tüzet raktak s kezük-lábuk melengették (Lásd a képet az 57. lapon.) Oda gyült sok jó barátjuk: kicsiny és nagy madár, de a kicsike tűz melegéből sok senkinek sem juthatott. A goromba szél mind-untalan oda fujt és süvöltve gúnyosan kacagott:

— Ide künn most én vagyok az ur s aki nem fut, nem rejtőzik el előlem, azt elpusztítja haragom.

Szepegett a két testvérke s borzadozva szólt a Mese:

— Jaj, jaj! Hallod, kedves Rege? Mi lesz belőlünk? És mint lesz, ha elpusztulunk, nem lesz többé Mese, Rege?

— Az bizony baj és kár volna, mert bár hiu és dicsekvő nem vagyok, de azt hiszem, sok felé és sokan sajnálnának, ha mi ketten elpusztulnánk a föld színéről. Szeret minket öreg, ifju, gazdag, szegény egyaránt.

— Ó, de hát akkor mit tegyünk? Ugy félek, ugy remegek!

— En hősöknek, vitézeknek vagyok büszke hirnöke, nekem félnem nem szabad.

— Jaj, de tedd meg a kedvemért, meneküljünk valamerre, ahol veszély el nem ér.

— Szívesen elkisérnélek, de nem tudom ám, hová.

Ekkor megszólalt az ágon jó barátjuk, a görlicze:

— Helyetekben biz én tudnám, hová menekülhetek.

— Ugyan hová? Szólj, madárka!

— Azokhoz, akik szeretnek. Azok pedig sokan vannak, fényes palotában és szerény kunyhóban egyformán. Hát ha szívesen fogadnak épp a hosszú téli estén ily kedves vendégeket?

— Ejnye ni, ez igaz lehet!

— Mindjárt meg is próbálhatjuk. Ahol unatkozó gyermek-arcot látunk, oda kopogtatunk be.

Rögtön föl is kerekedtek s nem bánták meg. Többé már nem dideregtek. Nem volt kastély, nem volt kunyhó, ahol ha bekopogtattak, szívesen ne látták volna.

— Kedves, szép tündér Mese, vitézi és hős Rege, jaj de nagyon szeretünk! Csak szóljatok, meséljétek, regéljétek, éjfélig is szívesen elhallgatunk!

Csikoroghat már künn a fagy, sivíthat az északi szél, nem félnek már Mese s Rege: otthon vannak mindenütt a jó gyermekek körében.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 2-dik számában közölt betű-rejtvény megfejtése:

„A sok pénz kétes szerencse.“

Helyesen fejtették meg: Szécsi Jenő, Hana Mariska, Dónes Zsófia, Gaszner Ilike (részben), Dobrovits Margit, Klain Zoltán, Kreibik Sándor, Kapus Erzsé (részben), Kövesi Rudi, Fekete Andor, Bähr Sándor (kinek az írása? *F. b.*), Szilágyi Jolán (részben), Andreánszky István, Schwarz József és Béla, Küszler testvérek, Szilágyi Évike (a levélkében hozzám intézett kérdésre válaszom: nem találd el, nem az írta, akit említettél. *F. b.*), Przybilla Jenő, Sugár Anna és Malvina (részben), Molnár testvérek (részben), Szegedi Ilona, Schwarcz Juliska és Jani (hiányosan), Hügel Emma és Jenő (részben), Molnár Ferike (részben), Kubinyi Guszta (részben), Steinhübel Ödön, Veisz Béla, Boér Lenke, ifj. Münnich Aurél, Jekelfalussy Gizi, Krausz Szidi, Körmeny Sárolta, Székely Lajoska, Bartók Bella (hiányosan), Czibula Imre, Jacobi Erzsike, Farkas Ilonka, Mariska és Laczika (részben), Herzl Antal (részben), Saláth Ilonka (részben), Nagy Rózika, Krausz Zsiga, Rosenberg Ilona, Arthur és Feri, ifj. Jákó János, Réthy Mariska, Csepregy Margit, Mérey Ágosta, Frank Rózsika, Hollaky Leo (részben), Gombos Ernő, Havas Margit, ifj. Haviár Gyula,

Szmracsányi Ninka (részben) Weisz testvérek (hiányosan), Krámer Sándor, Sugár Kálmán, Wieland Albert, Schöpf Séra? (Szerafina? Szeréna? *F. b.*), Szilási Erzsé, Berkes Irén és Ilona, Moesz Ilonka, Bügler Paula, Stechauer Gizella, Habinay Iván, Patterson Margit és Orsolya, Hirschfeld Erzsé és Károly (részben), Berczelly Yerta, Fazekas Ida és Piroška, Basch Janka, Vadas Zoltán, Engeszter Janka és Józsi, Heumann Ödön (részben), Tsuk Mariska, Angermayer Béla (részben), Schwimmer Berta, Weisz Anikó és Ödön (részben), Taubner Margit (részben), Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Koleczonay Alice és Editke, Leib Károly, Jakab Böske és Margit (ugy látszik, új olvasóim vagyok s így még nem tudjátok, mennyire megkövetelem a rendes írásu és alaku levelet. *F. b.*), Vancsó Anna, Markó Ilus és Margit, Poller Fánika, Bódy Ödön, Eidlitz Hánzi (részben), Polgáry Karola (részben), Szinyei-Merse Zsiga (derék, hogy egészen a magad emberségéből fejtetted meg. *F. b.*), Lám Nelli és Miczi, Ordódy Irénke és Laczika, Csizék Ilona (hiányosan), Málasi Margit, Rétay Vilma és Miczi, Salamon Sándor, Szász Lujza és Károly, ifj. Laczkovich Béla, Danielisz Jenő, Irányi Lizike (hiányosan), Angyal Irma (részben), Groedel Lajos, Heszke Irmus, Horovitz Gizella, Gallatz Margit és Paula, Pessl Lipót, Hecht Margit és Piroška (hiányosan), Záborszky Dezső, Baik Mihály, Krausz Hajnal, Piller Géza, Grivičić Gyula (hiányosan), Zinner Erzsé, Éder Olga, Dely Margit, Berényi Irma, Schwartz Gizella és Andor (nem szokás írást beporozni. *F. b.*), Leopold Elemér, Lázár Vilma, Szájbely Erzsike (hiányosan), Polatsik Emma (hiányosan), ifj. Klein Sándor, Somogyi Margit és Jolán, Ohrenstein Klára, Horváth Lili és László, Tóth Alice, Klein Jolán, ifj. Boróczy Lajos, Schwart (?) Sándor (nem tudom, jól kötöttem-e ki a vezeték-nevedet; jövőre tisztában ird ki. *F. b.*), Kelecsényi Ferike, Veisz Erna, Austerlitz Lajos, Virághalmi Juliska (magad ird! *F. b.*), Goldschmid Vilma és Piroška, Marssó Pál (részben), Novák Béla, Weber Szeréna, Várady Böske és Zoltán, Krausz Géza, Dessewffy Sárka (a testvéred nevét is ird ki, ha megemléstét kívánod. *F. b.*), Herczeg Ilonka és Albert, Lukácsy Lipót, Koss Zsigmond, Szelke Hajnalka és Józsi (részben), Reif Margit, br. Eliacsek Virika és Edika (részben), Herzl Antal (részben), Irinyi Szaboles és Csaba, Bónis Berta, Stépán Róza, Toldi Piroška (részben), Slachta Margit, Kiss Ilonka, Payr Hugó, Buchwald Palika és Józsi (részben), Salzberger Aranka és Nándorka, Neumann Alice, Peláthy György, Kropf Pista, Scharff testvérek, Lipták Irénke, Keörtvélyessy Zoltán, Lányi Rózika, Hirschler Géza, Pollák Juliska (magad ird! *F. b.*), Szent-Ivány Carla, Bolyó Pálma és Károly, Engelmann Jenő, Freund Berta, Somogyi Zsiga, Frid Vilmos, Taub Vilma és Margit, Szinberger Jakab (és nem Jacob), Seunig (?) Berta (vezetéknevedet tisztában ird ki! *F. b.*), Ganz Margit

György és István, Szőke Miczike, Szávost Kálmán (hiányosan), Szegő Erzsébet (magad írj! *F. b.*), Benkó Jenőke, Nagy Honka, Stanesa Miczi, Emike és Gyula, Vladár Matild és Endre (hiányosan), Veisz Irma, Mihályi György, Gerlőczy Endre, Eckstein Irma és Margit, Szilágyi Rózsika, Berzeviczy Mária (vagy Ilona? — teljességgel olvashatatlan. *F. b.*), Freyler Editke (részben. A magad írása? *F. b.*), Nagy Olivia.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Vadas Zoltán, Selmezbányán*, kinek a jutalom-könyvet (*»Az ifju Anakharzis utazása Görögországban«*, írta *Barthélemy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*, képekkel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* L. köt. I-ső számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Koleczonay Alice és Editke, Soós Aranka, Leib Károly, Schippert Olga, Somogyi Margit és Jolán, Ohrenstein Klára, Horváth Lili és László, Virághalmy Juliska, Marssó Pál, Irinyi Szabolcs és Csaba, Kalmár Rózsika, Slachta Margit, Buchwald Palika és Józsi, Keértvélyessy Zoltán, Janzsó Frida és Ferencz, Straširibka Modesta.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ordódy Irén és Laczika. A *Magor* nem sajtóhiba. Az ősi krónikákban, nevezetesen a *Kézai krónikájában*, így van a magyarok őse megnevezve, nem pedig *Magyar*-nak. De azért az sem hiba, ha az iskolában *Magyar*-nak tanultatok; ez nem egyéb, mint a *Magor* névnek módosult, nemzetünk nevének megfelelő kiejtése. **Hogy az ősi hajdan-korban hogyan mondták ki a *Magor* nevét,** (ha ugyan *Magor* csakugyan létezett) azt ma már senki sem állapíthatja meg. — **„Mivel bántottalak?“** Nemes dolog védelmünkbe fogadni a kinzott állapotot. De a vers is érzékeny s fáj neki ha a lábait kiesavarják. — **Kaczvinszky Jóska.** Napi-hirekkel: befagyott e a Duna, vagy hogy sikerült az új bohózat előadása? — a *»Kis Lap«* nem foglalkozik. — **Bruck Juliska.** Ha annyira bizonyos vagy felőle, hogy jó rejtvényeket küldesz be, ám lássuk. — **Rapaics Romeo.** *Csatatér* annak a neve fiacskám. Rejtvényed nagyon általános mondatot foglal magában s így kis olvasó-társaidnak nem érdemes vele vesződni. — **Jagodits Paula.** Talán husvétkor. Meleg érzelmeidet hálásan viszonzom. — **Schöpf Sera.** Bizony, édes Szerikém, a híg tojást táperőre s könnyen emészthetőségre alig éri el más étel. Hanem hát mindennap háromszor: bizony ez kissé unalmas, mikor még a pompás fogoly-pecsenyét is meguntatták az egyszerű püspökkel. De hát a te mogorva doktor bácsid a kértedre majd preskribál neked becsi-

nált csibét, tárkonyos báránnyefejét, ami szintén tápláló s nincs tojás-ize. Jó-kívánságaidat nagyon köszönöm. — **Szinyei-Merse Jenő.** Oly élénken írod le a Jézuska jövetelét s a te karácsonyi ajándékaidat, hogy szinte magam előtt látom. Nagyon derék, hogy idősebb testvéreid nyomába lépve, te is felcsaptál a *»Kis Lap«* katonájának. — **Langya Bari.** Minden híres föltalálónak életrajzát megleled az *»Athenaeum kézi lexikonában«*, mely, ugy tudom, benne foglaltatik édes atyád könyv-tárában. — **Csáky Margit, Pista és Béla.** Bátrán küldhetitek. Ha beválnak, örömet közlöm. — **Szilágyi Évike.** A *»Kis Lap«* mindenik számában olvashatod: bekötési táblát hol és mennyiért szerezhetsz. A meglévő táblába aztán még a ráczkevei kompaktor is beillesztheti. — **ifj. Klein Sándor.** Besoroztam azok kedviért, akik a fogasabb föladások ellen panaszkodnak. — **Slachta Margit.** Örvendő tudomásul veszem én is ötödik testvérkédek a megjelenését. — **Freund Berta.** Ezek még nagyon gyöngye kísérletek. Idővel majd telik téled közölhető is. — **Korosy Margit és Gizi.** Majd megválnak, tudtok-e nehezebbet is megfejtetni? — **Janzsó Frida és János.** Ha arra felétek visz egyszer utam, dehogyan nem fordulok be hozzátok az ilyen szíves meghívásra! — **Lányi Rozika.** Ha a várnak valamely jó rajzát s leírását közölnéd velem: ez volna a legalaposabb helyre-igazítás, ha ugyan abban az elbeszélésben (melyik kötetnek hányadik száma?) az udvarhelyi kastélyról volt szó. — **Bruck Juliska.** Ha valamely levélre válasz nem megy, ez mért jelentené azt, hogy haragszom? Nem természetesebb az a föltevés, hogy a levél hozzám el nem érkezett, vagy hogy azokban a sorokban olyasmi foglaltatott, amelyre felelni nem szükséges? Ha rejtvényeid megütik a kellő mértéket, meg is jelennek. — **Weltner testv.** A kiállításnak lesznek bizonyára olyan napjai, melyek az előzőknél vagy következőknél érdekesebbek. Ilyen a megnyitás ünnepe; az a három nap, midőn a magyar szent korona lesz kiállítva; a nagy jelmezes körmenet; a király elé vonuló fényes bandérium sat. De ezeknek tüzetes elsorolása nem a *»Kis Lap«*-ra tartozik, mely csak egyes rajzokban fogja feltüntetni a kiállítás épületeit s egy-egy kiválóbb osztályát. — **Feuermann Teréz.** A hová leveledet küldötted, oda küldheted a pénzt is. — **Mazanek Honka.** Mentül előbb örvendeztess meg annak hírével, hogy már teljesen fölépültél. — **Schippert Olga.** Mindannyiszor kedvesen érint, valahányszor egy régi olvasóm gyermeke járul elem hűségének jelentésével. Isten hozott a *»Kis Lap«* zászlaja alá. — *Több levélről a jövő számban*

LEVELEZÉS.

Molnár Ferikének üzeni *Przybilla Jenő*: Bdpst, IV. Lipót-utca 48. — *Feuermann Teréz* (hol?) levelezne *Németh Klárikával*.